

Kommunal- og moderniseringsdepartementet
Postboks 8112 Dep.
0032 OSLO

Sámediggi
Ájovárgeardnu 50
9730 Kárášjohka

ÁŠŠEMEANNUDEADDJI/SAKSBEHANDLER DIN ČUJ./DERES REF.
Torvald Falch, +47 78 47 40 83
torvald.falch@samediggi.no

MIN ČUJ./VÅR REF. BEAIVI/DATO
14/5290 - 7 26.02.2015
Almmut go válddát oktavuoda/Oppgis ved henvendelse

telefonat: +47 78 47 40 00
www.samediggi.no
samediggi@samediggi.no

Ápmirgšidat:
Mandag - Fredag
08.00-15.30

Uttalelse til rapport om forenkling av utmarksforvaltningen

Det vises til Kommunal- og moderniseringsdepartementet høringsbrev av 15.12.2014 av faggrupperapporten "Forenkling av utmarksforvaltningen".

Innledning

Mandatet til Faggruppen knytter seg til forslag til tiltak som berører samiske interesser direkte. Sametinget vil derfor innledningsvis påpeke at fastsettelsen av mandat og nedsettelsen av Faggruppen er konsultasjonspliktig etter "Prosedyrer for konsultasjoner mellom statlige myndigheter og Sametinget", og at dette ikke ble overholdt av Kommunal- og moderniseringsdepartementet. Dette er også påpekt i sametingspresidentens brev til kommunal- og moderniseringsministeren av 05.09.2014, og Sametinget kan ikke se at ministerens svar av 03.10.2014 endrer på denne forståelsen. Faggruppens rapport viser da også at den foreslår tiltak om endringer av forskrifter og stortingsvedtak, samt igangsetting av arbeid for lovendringer.

I forståelse med KMD som oppdragsgiver er noen oppgaver av geografisk og tematisk karakter holdt utenfor faggruppens arbeid. Dette gjelder blant annet Finnmark.

Utmark utgjør en helt sentral og avgjørende del av det materielle grunnlaget for samisk kultur. Selv om bruken og nærheten til landskapet er endret over tid er kunnskapen og kunnskapsuniverset på mange måter bevart og overført gjennom sosial og praktisk involvering i landskapet. Kunnskapen om bruken av utmarka innebærer også at en får kulturell og språklig kompetanse og muligheten til å delta på den identitetsarenaen som dette landskapet er. Mens utmarkas funksjonelle betydning på noen områder er mindre i dag enn tidligere, så har ofte dets symbolske betydning for samisk identitet blitt sterkere. Ved å bruke utmarka skapes en bevissthet om egen historie og rettigheter knyttet til den. Utmarka er i dag fortsatt et viktig grunnlag for samiske næringer og husholdsbidrag som jakt, fangst og fiske, samt næringer som husdyrbeite og reindrift. Sametinget ga innspill om dette til Fagutvalget i møte med dem 11.11.2014. Framstillingen i rapporten av Sametingets innspill til Fagutvalget er derfor på ingen måte dekkende. Sametinget snakket ikke bare om reindrift selv om spørsmålene fra Fagutvalget i hovedsak var knyttet til dette. Sametinget har heller ikke på noen måte gitt uttrykk for at det er enighet om dagens forvaltningsmodell for reindrifta. Tvert om ble utvalget gjort oppmerksom på at Sametinget har vedtatt å ikke gi samtykke til lovendringene for dagens ordning, og utvalget ble oversendt Sametingets

interessenotat i konsultasjonsprosessen med Landbruks- og matdepartementet om dette hvor Sametingets vurderinger og forslag framkommer.

2. Rettslig grunnlag for forvaltning av samisk utmark

Fagrappporten foretar ingen redegjørelse av det rettslige grunnlaget for forvaltningen og sikringen av det samiske naturgrunnlaget. Dette medfører at flere av de foreslåtte tiltakene ut fra et samisk perspektiv framstår som svakt fundert. Sametinget finner derfor grunn til å gi en kortfattet framstilling av det mest vesentlige rettslige grunnlaget.

Staten er etter FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP) artikkel 27 (jf. Grunnloven § 108 og menneskerettsloven §§ 2 og 3) pliktig til å virke for bevaring og utvikling av tradisjonell samisk naturbruk, også i form av positive tiltak om det er nødvendig. Det følger av samme bestemmelse at staten ikke kan tillate utbyggingstiltak som medfører en nekting eller vesentlig krenking av muligheten til å utøve samisk kultur med næringer i et område. Dette gjelder selv om et tiltak kan ha stor samfunnsmessig nytte. Ved en samlet vurderingene av om et tiltak i vesentlig grad krenker utøvelsen av samisk kultur inngår kriteriene (1) tilstrekkelig kunnskapsgrunnlag, (2) sumvirkninger av tidligere og planlagte tiltak, (3) forholdsmessighet, (4) grad av reelle og effektive avbøtende tiltak og (5) graden av tilrettelegging for konsultasjoner for å oppnå forhåndsinformert samtykke. For utbyggingstiltak som berører samene foreligger det derfor i stor grad en rettsliggjøring av myndighetenes beslutningskompetanse. Det er imidlertid et problem at disse rettslige reglene i begrenset grad er konkretisert i de enkelte ressurslover og at det dermed i stor grad er en vilkårlighet i om og hvordan disse pliktene etterfølges. Selv i de lover det foreligger en rettsliggjøringen av forvaltningens beslutningskompetanse hva gjelder krav om vesentlig vektlegging av hensynet til samisk kultur og krav om vurdering av sumvirkninger for samisk kultur opplever Sametinget at det i myndighetsutøvelsen i stor grader er en mangelfull praktisk etterlevelse av reglene.¹

Samene har som urfolk rett til å få anerkjent sine land- og ressursrettigheter, jf. ILO-Konvensjonen nr. 169 artikkel 14. En lov for å sikre dette er ikke på plass utenfor Finnmark, noe som virker til betydelig usikkerhet med hensyn til hvilke tiltak offentlig forvaltning kan iverksette og godkjenne.

Samene har rett til selvbestemmelse etter SP artikkel 1, jf FNs erklæring om urfolks rettigheter artikkel 3. En måte dette kan komme til uttrykk på er gjennom konsultasjoner for å oppnå et forhåndsinformert samtykke, jf. ILO 169 artikkel 6. Sametingets myndighet til å reise innsigelser etter plan- og bygningsloven § 5-4 er da også begrunnet i den folkerettslige plikten til å konsultere samene.

ILO 169 artikkel 7(1) og 15(1) forplikter staten til at urfolk deltar i hhv utforming, gjennomføring og evaluering av planer og programmer, og bruk, forvaltning og bevaring av

¹ Bestemmelser om å legge vesentlig eller tilbørlig vekt på hensynet til samisk kultur følger av: minerallovens § 17 (Finnmark), havressurslova § 7 bokstav g, havenergilovent § 1-5 og naturmangfoldloven § 14. Bestemmelser som begrenser offentlige myndigheters beslutningskompetanse følger av: reindriftsloven § 22. Bestemmelser med krav om vurdering av sumvirkninger for samisk kultur følger av: plan- og bygningsloven § 1-3 bokstav c (se merknad), KU-forskrift Vedlegg IV fjerde ledd, og retningslinjer om endret bruk av utmark i Finnmark § 4 første ledd, jf. finnmarksloven § 4.

naturressursene. Disse artiklene vektlegger deltakelsen i forvaltningen eller den kollektive utøvelsen av de lover og administrative tiltak som er vedtatt etter konsultasjoner ihht ILO 169 artikkel 6 og SP artikkel 27. Det er dette Geir Ulfstein og Hans Petter Graver legger til grunn når de i sin rapport om de folkerettslige vurderingene av forslag til Finnmarkslov fastslår at artikkel 15(1) innebærer en rett for samene til deltakelse i den offentligrettslige forvaltningen av naturressursene.² En lignende konklusjon er trukket i Rapport fra en administrativ arbeidsgruppe med medlemmer fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Justisdepartementet, Utenriksdepartementet og Sametinget som har gjennomgått utkastet til Nordisk samekonvensjon som konkluderer med at samene har rett til aktiv deltakelse i den offentlige forvaltningen av naturressurser i bestemte områder.³ Selv om konsultasjoner omhandler forhold av offentligrettslig karakter, kan det vanskelig sies at konsultasjoner innebærer deltakelse i den offentligrettslige forvaltningen. En ivaretagelse av konsultasjonsforpliktelsene ved forvaltning av verneområder ihht. ILO 169 artikkel 6 og SP artikkel 27 er derfor ikke tilstrekkelig for å sikre samisk medvirkning i forvaltningen av naturressursene, som følger av ILO 169 artikkel 7 og artikkel 15.

FNs urfolkserklæring som ble vedtatt av FN's generalforsamling 13. september 2007 slår fast i artikkel 26 nr. 2 at urfolk har rett til å ha kontroll med ressurser de besitter eller bruker. Urfolkserklæringen er en fastsettelse og kodifisering av folkerettslig sedvane, noe som gjør at den vil være rettslig bindende. Norske myndigheter har videre gitt klart uttrykk for vilje til å følge de politiske forpliktelsene i erklæringen, noe som blant annet også følger av Norges aktive rolle for å få vedtatt en urfolkserklæring i FN's organer. Urfolkserklæringens artikkel 26 må videre ses i lys av erklæringens artikkel 3 når forvaltningen av utmark skal vurderes.

I Norges innlegg til FN's permanente forum for urfolkssaker i 2007 ble det gitt uttrykk for at:

"Indigenous peoples' right to self-determination regarding lands and resources and to exercise control over their own development, will sometimes have to be exercised through co-management arrangements with the States concerned. Procedures should be established, through which indigenous people can effectively exercise their part of such co-management, including environmental management".

Konvensjonen om biologisk mangfold (CBD) anerkjenner den nære avhengigheten som er mellom urfolk og biologiske ressurser (forordet artikkel 12). CBD sier at statene skal respekter, bevare, og videreføre urfolks tradisjonell kunnskap, fornying og utøvelsen (praktiseringen) som er relevant for bevaring og bærekraftig bruk av biologisk mangfold (artikkel 8 j), videre at sedvanemessig bruk av biologisk mangfold som er i tråd med kulturell utøvelse skal beskyttes og oppmuntres (artikkel 10 C), og at utveksling av informasjon som er relevant i forhold til bevaring og bærekraftig bruk av biologisk mangfold skal inkludere urfolk og tradisjonell kunnskap (artikkel 17.2). Begrepet tradisjonell skal tolkes dynamisk og beskriver i Konvensjonen om biologisk mangfold måten kunnskapen er tilegnet på ved at den er resultatet av erfaringer, bruk og verdier som er i utvikling i nær tilknytning til naturen. Tradisjonell bruk eller praksiser begrenser seg derfor ikke bare til enkelte bruksmåter, for eksempel innenfor reindrifta. Det finnes også "tradisjonell" bruk som i forbindelse med samisk utmarkshøstning, jakt og fangst. Nye former for praksiser gjennom for eksempel bruk av moderne teknologi med motorkjøretøy kan også være tradisjonell fordi de

² Geir Ulfstein og Hans Petter Graver: Rapport med folkerettslig vurdering av forslag til ny Finnmarkslov, Artikkel 15

³ Rapport fra arbeidsgruppen som har gjennomgått utkastet til Nordisk samekonvensjon, 03.10.07s. 26

innebærer at utmarka fortsatt benyttes og således danner arenaer for kunnskapsoverføringer. Det er derfor måten kunnskapen overføres på som skal beskyttes, og ikke bare praksisene i seg selv.

Under Konvensjonen om biologisk mangfold sitt 7. partsmøte i 2004 (COP 7) ble det gjort vedtak (VII/28) om full og effektiv urfolksdeltakelse i forvaltning av verneområder innen 2008. Hele vedtaket lyder:

"Goal 2.2 - To enhance and secure involvement of indigenous and local communities and relevant stakeholders

Target: Full and effective participation by 2008, of indigenous and local communities, in full respect of their rights and recognition of their responsibilities, consistent with national law and applicable international obligations, and the participation of relevant stakeholders, in the management of existing, and the establishment and management of new, protected areas".

På partsmøtet i 2008 (COP 9) ble det under dagsordenpunkt 4.7: områdevern gjort vedtak som la vekt på viktigheten av bedre forvaltning av verneområde, inkludert lovgivning og håndhevelse, samt involvering av lokalsamfunn og urfolk i forvaltningen (Miljøverndepartementets rapport fra CBD-COP 9).

Lovverk og forvaltning

Sametinget vil påpeke at den moderne samepolitikken fra begynnelsen av 1980-årene i stor grad er drevet fram gjennom håndteringen av kryssende interesser mellom statlige interesser for utbygging av utmarka på den ene siden og samiske rettigheter til og fortsatt bruk av utmarksressursene på den andre siden. Statens kjerneinteresse for økonomisk vekst har stått i motsetning til samebevegelsens, og seinere Sametingets, definerende interesse for anerkjennelse og vern av land- og ressursrettigheter. Dette er en så vidt grunnleggende linje i urfolksretten og samepolitikken at en skal være forsiktig med å tro at dette kan "forenkles" bort. Sametinget forstår det da også slik at dette forholdet er grunnen til at Finnmark ikke var omfattet av Faggruppens mandat. De samme problemstillingene gjelder imidlertid minst like sterkt i de samiske områdene utenfor Finnmark der regjeringen så langt ikke har fulgt opp Samerettsutvalget utredning i NOU 2007:13 'Den nye sameretten'.

Fagutvalget framfører at utmarksforvaltningen er komplekst og fragmentert. På grunn av Fagutvalgets mandat har de imidlertid ikke gått nærmere inn på de mer grunnleggende årsakene til dette, utover i en fotnote å vise til Nikolai Wings bok "Kampen om arealene" fra 2013. Ved forvaltning av areal, land og ressurser må en rekke private rettigheter, ideelle interesser og offentlige hensyn ivaretas. Disse vil nødvendigvis ofte krysse hverandre og medfører at utmarksforvaltningen vil være komplekst.

Gjeldende rett med liten grad av rettslig styring for interesseavveininger gir et stor rom for forvaltningsmessig skjønn ved avgjørelser om ressursbruk og utmarksforvaltning. Et slikt vidt skjønn forutsetter særlige grundige og omfattende demokratiske beslutningsprosesser som kan fortone seg som komplekse. Et slikt vidt skjønn vil og innebære en politisk kamp om prioriteringer der rettsanvendelsen lett bærer preg av å ha uklare kriterier for vurdering, samt vilkårlighet ved hvordan kriterier eller hensyn vektlegges. Som påpekt ovenfor foreligger det imidlertid rettslige styringsbestemmelser for myndighetenes skjønnsutøvelse hva gjelder samiske interesser og rettigheter uten at dette tydelig og gjennomgående framkommer av de enkelte ressurslovene, og uten at disse rettsreglene gjennomgående blir etterlevd i den offentlige forvaltningen.

Sametinget viser til at det for utbyggingstiltak foreligger et regelverk om vurdering av sumvirkninger for samisk kultur, næringer og samfunnsliv, men at dette i begrenset grad blir praktisert. Dette skyldes både uklarhet om hvilken myndighet som er ansvarlig for at dette blir gjort og mangelfull metodikk for kartlegging og vurdering.

Sametinget konstaterer at bortsett fra forbudet mot stenging av flyttleier, så har ikke reindriftsloven rettsregler som bidrar til at lovens formål om bevaring av reindriftsarealer etterleves i forvaltningen. Det er heller ikke reindriftsforvaltningen som har hjemmelen til å nekte eller sette vilkår for tiltak som kan komme i konflikt med reindriftsinteressene. Dette håndheves av utbyggingsmyndighetene og skiller seg vesentlig fra annen bevaringslovgiving. Dette resulterer i at reindriften i stor grad opplever å ikke ha en offentlig forvaltning som er satt i stand til å verne reindriftsinteressene etter reindriftsloven, noe som resulterer i at reindriftsutøverne selv blir pålagt en stor byrde for å ivareta offentligrettslige oppgaver for bevaring av reindriftsarealer uten at dette kompenseres av myndighetene av noe slag. Denne situasjonen er med på å komplisere utbyggingsbeslutningene innenfor reindriftsarealer.

Tiltak

Bakgrunnen for at utmarksforvaltningen framstår som komplisert er at dette er område der mange ulike interesser og rettigheter kolliderer. Utmarksforvaltningen handler om beslutninger som ikke bare berører enkeltindivider, men større samfunnsgrupper og "generasjonsinteresser". Et lovverk som i liten grad har regler for rettslig styring av forvaltningens interesseavveininger, og i den grad disse eksisterer i begrenset grad praktiserer dem, etablerer også et grunnlag for uforutsigbare politiske prioriteringer som setter samiske samfunn under et urimelig og urettferdig press. Samiske interesser og rettigheter som søkes ivaretatt i utmarksforvaltningen blir i det offentlige ordskifte lett framstilt som motstandere av utvikling og velstand, og dermed som en unødvendig kompliserende faktor i forvaltningen. Dette setter et press på samisk kultur ikke bare i forhold til fortsatt utøvelse av tradisjonelle næringer, men også et press på muligheten til respekten for og artikuleringen av samisk identitet, språk og kultur. Sametinget finner grunn til å påpeke dette, slik at når forenklingstiltak vurderes så må det være ut fra perspektivet at samiske rettigheter og interesser styrkes for større løsningsorientert deltakelse i utmarksforvaltningen. Det er en slik styrking staten er pliktig til å virke for og som gir økt forutsigbarhet og forenkling.

Fagutvalget gir i sin rapport uttrykk for at et viktig prinsipp for forenkling er at samiske interesser må inkluderes i beslutningsprosessene. Sametinget finner grunn til å presisere at prinsippet ikke bare er en interesseinkludering, men reelle konsultasjoner for å oppnå et forhåndsinformert samtykke. Det er dette prinsippet og den rettigheten det fortsatt er nødvendig å aktivt implementere i utmarksforvaltningen. En viktig forutsetning for å oppnå en påkrevd likeverdig deltakelse i beslutningsprosessen er at samiske interesser og rettighetshavere settes kompetanse- og kapasitetsmessig i stand til det. Et initiativ for å oppnå dette er etableringen av Stiftelsen Protect Sápmi som er en uavhengig profesjonell organisasjon for å ivareta samiske rettighetshaveres arealinteresser, land- og ressursrettigheter og utviklingsmuligheter. I henhold til Protect sine vedtekter skal de og være en sentral premissleverandør og samhandlingspartner overfor myndigheter og nye næringsaktører i deres arbeid med og virksomhet i samiske områder. Protect er opprettet for å legge til rette for at samiske lokalsamfunn og rettighetshavere kan møte myndigheter og

selskaper med nødvendig kapasitet og kompetanse og slik bidra for løsningsorienterte beslutningsprosesser. Så langt er det er Sametinget som har bidratt med grunnfinansiering for dette arbeidet. Sametinget mener regjeringen må bidra tilsvarende.

Sametinget merker seg at Fagutvalget bare foreslår tiltak på kommunalt og regionalt nivå for å forenkle utmarksforvaltningen, mens de kompliserende faktorene kanskje først og fremst ligger på den statlige sektororganiseringen av saksområdet. Sametinget stiller seg ikke negativ til et forslag om at det kommunale informasjons- og koordineringsansvaret styrkes, men er sterkt tvilende til at dette vil gi noen forenkling i forhold til den kompetanse og kapasitetsbygging dette må innebære i kommunene. Ikke minst kan det være grunn til å spørre seg om det etablerer klarere ansvarslinjer at Fylkesmannen skal bistå kommunene med "nødvendig supplerende spisskompetanse". Videre tar Sametinget forbehold om at en styrket rolle for kommunene i utmarksforvaltningen ikke kan medføre en marginalisering av den samiske offentligheten ved at samiske flertallskommuner blir borte.

Selv om det ikke ligger innenfor Fagutvalgets mandat til forslag mener Sametinget det bør vurderes at det foretas endringer i plan- og bygningsloven slik at den koordinerer alle utbyggingstiltak. Dette vil styrke den kommunale planmyndigheten og skape forutsetninger for en mer helhetlig planlegging. Det vil også øke muligheten for å få gjennomført reelle sumvirkningsvurderinger, noe som vil være en forenkling av beslutningsprosessene ved utbyggingstiltak. Sumvirkningsvurderinger er av sentral betydning for å kunne ivareta plikten til å verne samisk kultur, næringsutøvelse og samfunnsliv. Sametinget mener derfor Kommunal- og moderniseringsdepartementet, gjennom konsultasjoner med Sametinget, må igangsetter et arbeid for utvikling av metode for kartlegging og analyse for slike sumvirkninger.

Sametinget har forstått det slik at det ligger utenfor Faggruppens mandat å vurdere forvaltningen av motorferdselsloven. Sametinget vil likevel påpeke at motorferdselsloven står sentralt for muligheten til bygdefolks tradisjonelle nærings- og utmarksbruk med opprettholdelse og fornying av sine tradisjonelle kunnskaper. Sametinget mener det er behov for en gjennomgang av motorferdselloven som sikrer at den er i samsvar med internasjonal urfolksrett og samiske og lokale rettsforståelser og sedvaner om bygdefolks rett og prioriterte adgang til nyttebasert motorferdsel tilknyttet jakt, fangst, og alminnelig kommunikasjonsbehov. En slik lovendring vil først og fremst være forenkling for bygdefolk, men og i betydelig grad for den offentlige forvaltningen.

Sametinget kan ikke se at Fagutvalgets forslaget om å omgjøre verneområdestyrene til utmarksstyrer, utenfor villreinområdene, har noen annen effekt enn å bryte urfolksrettslige forpliktelser om å sikre samiske deltakelse i denne delen av naturressursforvaltningen. Samene har etter ILO nr. 169 artikkel 15, jf. artikkel 7 rett til deltakelse i den offentligrettslige forvaltningen av naturressursene. Sametingets oppnevning av medlemmer i verneområdestyrer er og en forutsetning for oppfølging av vedtak under Konvensjonen om biologisk mangfold om urfolksdeltakelse i forvaltningen av verneområder. Disse forholdene er da også lagt til grunn for ordningen som Stortinget vedtok i budsjettet for 2010 (jf. Prop. 1 S (2009-2010)). Det er derfor på ingen måte akseptabelt at Sametinget fratas dagens rolle i å oppnevne faste representanter i verneområdestyrene, slik Fagutvalget foreslår. Heller ikke etter naturmangfoldloven vil en ekskludering av samiske deltakelse i verneområdeforvaltningen være mulig. Det vises i den sammenheng til naturmangfoldlovens formålsbestemmelse som framhever at ivaretagelsen av naturen ved

bærekraftig bruk og vern skal gi grunnlag for samisk kultur og som lovens § 62 andre ledd om særskilt oppnevnt organ for forvaltning av verneområder må leses i lys av.⁴

Sametinget er ikke fremmed for at verneområdestyrene omgjøres til utmarksstyrer som har et større regionalt nedslagsfelt og at det også omfatter rovviltforvaltningen der Sametinget i dag også er oppnevningmyndighet. Dette vil i tilfelle langt på veg være i samsvar med hva Sametinget selv foreslo i konsultasjonene med Miljøverndepartementet om verneområdestyrene. Sametinget kan imidlertid ikke se at sammensetningen av utmarksstyrer skal være grunneier- og interessestyrt. Dette vil heller komplisere enn forenkle forvaltningen siden en her vil bidra til en uheldig sammenblanding av privatrettslige interesser med offentligrettslige oppgaver.

Sametinget merker seg at Fagutvalget foreslår at det igangsettes et lovarbeid med sikte på å revidere forvaltningen av statsallmenningene og at det nedsettes et lovutvalg for en mer samordnet og effektiv forvaltning av utmarka. Begge disse forslagene berører oppfølgingen av Samerettsutvalgets utredning fra 2007, som regjeringen ikke har foretatt. Lovendring for styring og forvaltning av grunn og ressurser som Statskog disponerer er foreslått av Samerettsutvalget, likeledes endringer i fjellova. Et nytt lovarbeid som berører dette vil fra Sametinget side forstås som et brudd på den enigheten som ble etablert mellom samiske organisasjoner og seinere Sametinget og staten ved nedsettelsen av Samerettsutvalget i 1980 og gjenoppnevningen av Samerettsutvalget i 2001. Det kan ikke aksepteres og vil i tilfelle være svært alvorlig for tilliten mellom samene og staten.

Sametinget er også svært avventende til Fagutvalgets forslag til et lovutvalg for utmark siden det ikke gis en nærmere vurdering av hva et slikt utvalg skal arbeide med. Som det framkommer ovenfor ser imidlertid Sametinget at det kan være behov for en gjennomgang for bedre samordning og rettslig styring av utmarksforvaltningen. En slik gjennomgang må i tilfelle ha en tydelig samisk dimensjon og deltakelse.

Sametinget forutsetter at vi kontaktes for konsultasjoner for eventuell videre oppfølging av Fagutvalgets rapport, slik kommunal- og moderniseringsministeren også har lagt til grunn i sitt brev av 03.10.2014.

Dearvvuodáiguin/Med hilsen

Hege Fjellheim

ossodatdirektevra/avdelingsdirektør

Torvald Falch

seniorráðdeaddi/seniorrådgiver

⁴ I merknaden til naturmangfoldsloven § 62 andre ledd heter det at:

"Annet ledd annet punktum åpner for at forvaltningsmyndigheten for verneområde legges til et særskilt oppnevnt forvaltningsorgan som f.eks er satt sammen av representanter fra berørte kommuner, fylkeskommuner og andre berørte parter. Med hjemmel i denne bestemmelsen kan det opprettes forvaltningsorganer hvor samiske interesser er representert. Slike representanter oppnevnes av Sametinget. Samisk representasjon vil være aktuelt der verneområdet direkte berører samisk bruk og utnyttelse av naturressursene".